

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΡΟΛ, ΛΑΠΑΘΩΤΗ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

...Και τότε, ξαφνικά, μέσ' στη σιωπή, χτύπησαν οι κωμπάνες. 'Αλλοι βαριές και δυνατές, με μίαν επίσημη χαρά συγκρατημένη—άλλοι με χαρούλα Ξεφωνιά, σάν ασμαίνια κουνούνια μακρονά, που ξέσπαζαν με μιάς τὸ θρήμβό τους, και γύρευαν, μέσ' στη μαύρη νύχτα, να σκαρφάσουν ὡς τὸν οὐρανὸ, νὰ τὸν γιομίσουν με τὴν ἄξιαρη χαρὰ τους...

'Εδῶ—ἐκεῖ, ἵνα σωθῶ ρουκέτες, κοκινές και γαλάζιες, τίεγραφαν τὴν τροχιά τους, μ' ἔσκασαν, γιὰ μιὰ στιγμή, μέσ' στο μαυρὸ φόντο τ' οὐρανοῦ, ἀνακατείνοντας τὰ ψευτικά τους ἄστρα, τὰ παρὰδικα και φευγαλέα, με τὴν αἰώνια κ' ἀτάραχη γαλήνη και τὸ χρυσάφι τὸν ἀλβανῶν...

Κ' ἔπειτα ὅλα πάλι σάπασαν. Πού και πού ἔφευγε μόνο κανένα βαρελότο, τότε κοντὰ και πότε μακρὰ, ἄλλοτε μοναχικό, κ' ἄλλοτε τρια-τέσσερα μαζί.

Κι' ἀπ' τοὺς μακρινούς τοὺς δρόμους, φάνηκε τὸ πλήθος νὰ γροῖζει, με τὶς ἀναυμένες του λαυτάδες, σὰ μιὰ μεγάλη θάλασσα κερῶν που ἔσχειλλεῖ. Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ φῶτα εἶχαν κάτι ἀπ' τὸν ἦχο τῆς κωμπάνης: 'Ἦταν σα νὰ σπασαν οἱ θανατὲς κωμπάνες, κ' οἱ ἦχοι τους νὰ εἶχαν γίνει φῶτα και νὰ σκορποῦσαν μέσ' στὴν πολιτεία, φέροντας τὸ μεγάλο μῆγμα παντοῦ, σ' ὅλα τὰ μέρη και σ' ὅλα τὰ φτωχάκια—πὺς ὁ Χριστός ἦταν ἀναστημένος...

'Ο Γιώργος ἔβλεπε τὸ βιβλίο που διδάσκει και πῆγε στο παρὰθυρο. Εἶδε τὶς ρουκέτες, πού χάραξαν τὸ σκοτεινὸ διάστημα με τὶς βοήθεις τους, παραδίδεῖ ἐσχόλεις. Εἶδε, ἀκόμα, τὶς λαμπάδες τὸν ἀνθρώπων, που χροσάμουν σὲ μικρὲς παρῆες, εἰσφαιραν τὸ δρόμο τὸν σπιτιῶ τους. Μὰ στερῶ μπλαζόνια, μακρονά, φωτιστικὴ γιὰ μιὰ στιγμή, ἀπ' τὶς βαθεῖς, αἰματηρὲς ἀνταίχγιες ἐνὸς κόκκινου, λοξοῦ βεγγαλικοῦ.

Κ' ἔπειτα ἔγινε κὴ πάλι ἡσυχία.

Και τότε, στὴν ἀντροπὴν αὐτῆ, τρομαγμένο ἴσως ἀπ' τοὺς κρότους, ἀκούστηκε ἕνα παρατεταμένο Μπέ-ε-ε... Κι' αὐτὸ τὸ «Μπέεε» δὲν εἶχε τίποτε ἀπ' τὴν χαρὰ τῆς ἐνφρόσινης ἐκείνης νύχτας. Δὲν ἦταν παρὰ ἕνα κλάμα φοβερὰ ἀνθρώπινο, ἕνας βόγγος παρατονημένος, ἕνα μονότονο τραγοῦδι ἀπογνώσεως—ἀλλὰ με κάτι τὸ βαθιὰ ἀποταγμένο, σὰ μιὰν ἀπόφαση που ἔχει πὰ παρθεῖ, και μῆτε περιμένει σιωπὴ... 'Εμοιασε τόσο μ' ἀνθρώπινη φωνή, που ὁ Γιώργος, δίχως νὰ τὸ θέλει, ἔνωσε κάτι μέσα του νὰ σφίγγεται, και στήθηκε πίσω ἀπ' τὸ τζάμι, ἀνίσχυρος μῆπως τὸ Ξανακούσει.

Και τὸ Ξανακούσε σὲ λίγο, ὄχι μιὰ και δυὸ φορές, ἀλλὰ πολλές φορές, με διαλείμματα—και καθεμιὰ φορὰ που τ' ἀκούει, ἔβλεπε πὺς θὰ εἶν' ἡ τελευταία. 'Ἦταν ὁ ἴδιος βόγγος ὁ βαριός, στὴν ἴδια τὴν μονότονη χορδῆ, που θύμιζε, με τὸν ἰσάκωφο καιμὸ της, μιὰ νότα χαμηλὴ που βιολοντσέλλου...

Κι' ὅλ' ἡ χαρὰ τῆς νύχτας, ἐξαφανίστηκε με μιάς ἀπ' τὸ μυαλό του. Τὸ αἰῶνο σαράκι, που τὸν τρανανθοῦσε, ἀράθηκε πάλι μέσ' στὴν ἐρημη καρδιά του. 'Ἦνεν τὰ πύθια ὅλοως σὲ μιὰτα του.

Τίναξε τοὺς ὄμους, κ' ἄρχισε νὰ κάνει βόλτες, κνημημένος ἀπ' τὸν ἐριμάλτι τῆς λυπητερῆς φωνῆς ἐκείνης, που τοῦ δηγόταν, μέσ' στὴν νύχτα, τὸ σπαραχτικό μαρτύριό της...

Και κάθε φορὰ ἔκοθε τὸ βῆμα, με τὴν ἐλπίδα πὺς τὸ βογγητὸ θὰ σταματήσει, πὺς ἡ φωνὴ θὰ κορυφασεὶ στὰ τρελντιάτα, θα κορυφασεὶ νὰ κλαίει, και θὰ πάει... Κι' ὅμως, ἐκείνη ἔξακολουθοῦσε, ἀμελλικη και καταθλιπτικη, σὰ μιὰ ἀσπίδα, ἐπίμονη, ἀκούραστη, σπαρκατικὴ κραγαὴ που θανάτων!

Κ' ἔπειτα, ξαφνικά, σάν κάποιος ν' ἄκουσε τὴ μυστικὴν εἰχὴ του—μῶλις Ξαναῖνε στο δρόμο ἡσυχία—τὸ θλιβερό τὸ βέλασμα σταμάτησε.

'Ο Γιώργος δὲ θέλησε νὰ βγεῖ αὐτὸ τὸ βράδι. Προτίμησε νὰ μείνει, νὰ διαβάσει. 'Ολες αὐτὲς οἱ φασαρίες, που τὸν συγκινοῦσαν τόσο ἄλλοτε, τώρα τὸν ἄφιναν τελείως ἀδιάφορο. Δὲν ἔβλεπε τὴν ὄρα πὺς νὰ περάσουν οἱ μελαγχολικὲς ἐκείνες μέρες τὸν ἐπιδειχτικὸν 'Ἐπιταφίον. 'Αλλοτε, οἱ μέρες αὐτὲς ἦταν ἡ χαρὰ του. Τὶς περιμένε με μυστικὴ λαχτάρα, τὶς ἀγαποῦσε ταπεινὰ, με συντριβὴ, τὶς παρακολουθοῦσε με κατανύξη. 'Απὸ τότε, ὅμως, πὺς μῆρες στὴ ζωὴ, και διάβασε βιβλία, ὅλ' αὐτὰ τὸ εἶχαν γίνει μακρονά. Εἶχαν πάει κ' ἀγγιχτοῦν τὴν καρδιά του.

Κι' ὅμως, ἐκείνο τὸ μεγάλο σπαραγμό, που δὲν μποροῦσαν νὰ τοῦ δώσουν πὰ οἱ ἀνθρώποι, τοῦ τὸν Ξανάδινε ἀπόψε, ἀναπάντεχα, τὸ βογγητὸ που καταδικασμένο ἔσταν. Αὐτὸς ὁ θρήνος μέσ' στὰ σκοτεινὰ, αὐτὸς ὁ πόνος ὁ βαθὺς κ' ἀπαρηγόρητος, αὐτὸ τ' ἀνεξήγητο παράδοξο τῆς ταπεινῆς ζωῆς που θυσιάζεται, τοῦ Ξαναζωντανεῖνε στὰ μάτια του ὅλες τὶς περασμένες ἀγωνίες, τὶς ἀγωνίες ὅλων τὸν ἀνθρώπων, τὶς ἀγωνίες ὅλων τὸν ἰσάξων, που ἦταν περφομένο νὰ χαθῶν, ἀπ' τὸν καιρὸ που πρωτοφάνηκε ἔσταν—χωρὶς ποτὲ νὰ μάθων τὸ γιατί, χωρὶς νὰ βροῖν ποτὲ τὸ μυστικὸ τῆς μαύρης μοίρας που τὰ βσαναίξει...

Κ' ἐνὸς ἤρτοσε πρὶν, μ' ἀδημονία, νὰ σταματήσει τὸ παρὰπονο ἐκείνο, τώρα που εἶχε σταματήσει ἰσα-ἰσα, ἰσῶνθε πὺς πικρὸ μέσ' στὴν ψυχὴ του. Τώρα που εἶχε πάει μιὰ στιγμή, γέμιζε πὺς πὺς τὴ σιωπὴ—σὰ νᾶβγανε ἀπ' ὅλες τὶς κερῆς, σὰ νᾶξε γίνει ἡ κραγαὴ ὅλου τοῦ κόσμου, μέσ' στὴ γῆ και μέσ' στὸν οὐρανὸ, μέσ' ἀπ' τὸ φῶς και μέσ' ἀπ' τὸ σκοτεινὸ!

'Ο Γιώργος πῆγε και πάλι τὸ παρὰθυρο, και προσπάθησε νὰ διακρίνει ὄρα.

Οἱ ἐκκληρῆες ἔφεγγαν ἀκόμα. Πού και πού, στοῖς μακρονούς τοὺς δρόμους, προβάλλε μιὰ στιγμαῖα, και περνοῦσε, καμμι λαμπάδα ἀγαποσημένη.

Κάποιος κρότος ἡμῶδοῦ, ἐδῶ—ἐκεῖ, κάποιος σκόρπιος κρότος βαρελότων, ἔδειχναν πὺς ὁ κόσμος ἀγνοῦνοσε. Σ' ὅλα τὰ σπῆτια, τώρα, ἦταν στρωμένο τὸ πασχαλινὸ τραπέζι, κ' ὁ κόσμος τοῦτοῦ κρῆς τὰ κόκκινα τ' ἀνά.

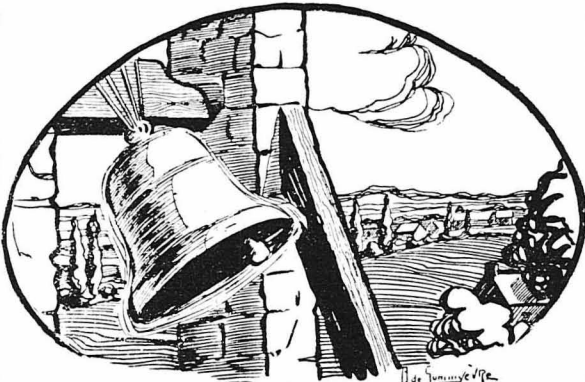
'Εκείνος ἦταν μόνος στὴν Ἀθήνα. Οἱ δικοὶ του, κ' αὐτοῖ, στὴν ἐπαρχία, θὰ ἦταν τώρα συναγμένοι στο τραπέζι, και θάτρωναν, και θὰ τὸν μελετοῦσαν. Κι' αὐτὴ ἡ γνώμη και τρυφερὴ ἀνάμνηση, τὰ μακρονά κ' ἀγαπητὰ πρόσωπα, που τὸν πονοῦσαν και τὸν ἀγαποῦσαν, οἱ γνώριμες και μακρὲς φωνές, που θὰ τὸν ἀνάμεζαν μ' ἄγαστη, πέρασε μ' ἕνα ἰσὺς κλωστήνης, σὰ μιὰ γλυκεῖα κ' ὄνειρευμένη δαση, μέσ' στὴν ἐρημιὰ τῆς καρδιάς του.

Δοκίμασε και πάλι νὰ διαβάσει. Μὰ τὸ μυαλό του ἦταν τόσο ταραγμένο, που, καθὼς ἔσφιζε τὰ μάτια του στὰ γράμματα, αὐτὰ, ἀντὶ νὰ σχηματίσουν φράσεις, ἄρχισαν νὰ χορεύουν μεταξύ τους, και νὰ πλάθουν διάφορες εἰκόνες—εἰκόνες ἀπ' τὰ παιδικὰ του χρόνια, ὅλο συγκινημένες ἀναμνήσεις, ἦγους, μουσικές, στιγμῆς λησμονημένες, πρῶματα γιὰ πάντα ξεχασμένα, που δὲν περιμένε ποτὲ νὰ τὰ θυμᾶται, και που τὸ Ξαναγέμινε τὴ σκέψη νοσταλγία, ἀλλὰ και τοῦ φανέροναν, συγχρόνως, ὅλο τὸ αἶμα κ' ὄλη τὴν ἀπόγνωση τῆς τρωινῆς ἀπέφθεξῆς ζωῆς του... Εἶχε ζήσει τόσο μόνος, τόσο μόνος, τόσο πὺς σφῆτος μέσ' στὰ βιβλία, που μέσα του εἶχαν στεγνώσει ὅλα, ὅλες οἱ πίστιες κ' ὅλες οἱ ἐλπίδες, και δὲν ἀπόμνε παρὰ μιὰ ἀγωνία, ἕνα τερατικό ἐρωτηματικό—ἕνα πελώριο «γιατί;» χωρὶς ἀπόκριση—και μαζί μ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία, μιὰ συμπόνια γιὰ τὸ καθετὶ, ἕνας οἰκτός θαρρομένος κ' ἀδυσώπητος, τόσο γιὰ τοὺς ἄλλους που ὑπέφεραν, όσο και γιὰ τὸν ἴδιον ἐαυτό του...

Κάποιος αὐτοκίνητο πέρασε στο δρόμο, κ' ἡ φωνὴ Ξαναόρχισε.

Ξαναόρχισε δειλά, στὸν ἴδιον τόνο, δίχως ἐλπίδα, δίχως ἰκεσία, σπαρκατικη, μονότονη και πένθημη, σὰ νὰ μὴ ἔπτοσε πὰ βοηθία, οὔτε και ν' ἀκούσται ἀπὸ κανένα—σάν ἕνας ἐρημος κ' ἀνοφελος μονόλογος, σάν κάτι θλιβερό κ' ἀπαρηγόρητο, που χάραινε αἰώνιους κλάμους, γύρω στο ἴδιο κέντρο, δίχως τέλος...

'Ο Γιώργος δὲ μποροῦσε νὰ βιασάξει. 'Αρπαξε τὸ κατέλλο του, και βρέθηκε στο δρόμο.

Πήγε ίσα στην αντίκρουση αλλη, κ' έφοριζε με τρόπο τη ματιά του. Στην άρχη δέ μπόρεσε να ξεχωρίσει τίποτε. Έπειτα όμως, τα μάτια του συνήθισαν κ' άρχισε να βλέπει καθαρότερα. Είδε το πρόβατο άκίνητο, δεμένο.

Ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Μεσ' στην ταραχή του, ξεφαινόα ένα μεγάλο σχέδιο γέννησης. Ήξεραε πως, παντού, σ' όλα τα σπείτα, άγονούσε άποψη κάποιο θύμα, κ' έβλαγε με την ίδια τη φωνή. Έκείνα, όμως, δέν τά είχε δει, δέν είχε καν άκούσει τη φωνή τους. Αυτό τουλάχιστον, αυτό ποτ' ότρε δει, αυτό ποτ' τύχαμε τόσο κοντά στο χέρι του—ούά να τόβαλεν επίτηδες ή μοίρα έφρασε, σώνει και καλά, να τό γλιτώσει!

Σκέφτηκε να πηδήσει απ' τα κάγκελα, να λύσει σίν κλέφτης τό σκάνι, κ' άνοιξει από μέσα την αυλόπορτα, να τό φορτωθεί στην άγκυλιά του, να τό φέρει μιά φορά, στο δρόμο, κ' έπειτα... «Έπειτα:» Σταμάτησε.

Ή ούδ' να τό πάει; Σε ποιά μέρος να τό κρύψει;... Ένα σφοδ' συγκεχυμένα ερωτήματα πολυόμορφον άμέσως τό ακολότου. Νά τό κρατήσει μεσ' στο σπίτι, δέ μπορούσε. Έφρασε να τό πάει μακριά. Κι άν τό πήγαμε στον κάμπο, τί θά τόκανε;... Νά τό κρύψει σ' ένα φιλικό του σπίτι, με την παράλληλη να μίν του τό περιόχου; Σπίτι τόσο φιλικό, δέν είχε.

Νά τό φέρει στο βουνό, και να τ' άφήσει; Ή ίδια μοίρα τό περιέμενε κ' έκει; Ποιάς ξαίρει σέ ποιανού τά χέρια θάπερτε, και τί ματρία άκόμα θά τραβούσε, όσοι να τελειώσει πάλι έτσι.

Ήταν περσιμένο να σφραγίσει! Ήταν έκείνο, τό σημαδεμένο, που δέ μπορούσε, να γλιτώσει μεσ' στον κόσμο! Όλος ο κόσμος ιστορούσε να γλιτώσει, έκείνο, όμως, δέ μπορούσε να γλιτώσει...

Γόρισε τί μάτια του παντού, κοίταξε τά σπείτα, τά παράθυρα. Ήρτωντα από κάπου μιά βοήθεια.

Ένωθε πόσο γελοός ήταν, πόσο οι άλλοι θά γελοούσαν άν τον έβλεπαν, τί χοροδίδεσ ποτ' θά του πατούσαν οι φίλοι του, ή γή, ο κόσμος όλος! Έκείνος, όμως, άδιαφορούσε...

Έτοιμαζόταν ν' ανέβει στα κάγκελα, είχε σχεδόν άνεμβασιμένο τόνο πόδι, όταν του φάνηκε πως άκουσε να πλησιάζουν θήματα.

Κατέβασε τό πόδι του, και κοίταξε. Κάποιος έφροταν από πέρα μεσ' στη νύχτα, κρατούν τις έν' άνοι στην άγκυλιά του.

Πέρασε πολύ κοντά του. Του φάνηκε ούά να του χα μωγάλασε. Έπειτα έστραψε σέ μιά γωνιά, από πέρα. Θα ήταν κάποιος άρραποχημένος νοικοκύρης, κάποιος φτωχός έφρατικός, πως ξαίρει, ποτ' πήγαμε τό φρονό του στο σπίτι. Το δούστιχο τ' άνάνα δέ μούσεσε...

Τότε κατάλαβε τη ματαιότητα του γερμάτου. Κατάλαβε πως όλ' ή πολιτεία ήταν γεμάτη όλο τέπια θήματα, πως δέν έπύχε σπίτι στην Άθήνα, ποιά να μίν έτοιμαζόταν μιά θήμα...

Στρώσε τά μάτια η' άγανάκτηση, και τότε, μακριά, μεσ' στο σκοτάδι, του φάνηκε πως άκουσε, χιλιάδες άγωνίες — τό μουτικό κλάμα των άρνιών, που κλατερούσαν, όρα με την ήρα, τό φοβερό μαχαίρι στο λαμό...

Κ' έφραγε μεσ' στη νύχτα σίν τρελλός... Όλη τη νύχτα γράφει στους όρόμοις, κενηγημένος απ' τό μαύρον εμάλιη — κ' όταν πιά σημήρασε ολότελα, ένω χτυπούσαν οι γιορτάσιμες κωμάντες, είδε τον ήλιο να προβάλλει στο βουνό—κ' αυτός ο ήλιος ήταν τόσο κωκίζων, τόσο πλημμελισμένος από αίμα, που, χωρίς να θέλει, ντροπωσιμένος, σήκωσε τό χέρι του με λίσσα, και με τις σφαιμένες του γροθιές, σκούπισε τά δάκρυα στα μάτια του...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΛΑ' ΚΑ ΕΘΙΜΑ

ΤΑ «ΒΑΓΙΟΧΤΥΠΗΜΑΤΑ»

Στά Κυρδιάνικα της Λακωνίας, κατά την Κυριακή των Βαίων, μετά τό τέλος της λειτουργίας, ή γυναίκες χτυπούν ή μιά την άλλη με τά βάρια που τους έμοιάζει ο πατάς. Πιστεύουν δέ ότι άν μιά έγκως χτυπηθί με βάρια έκείνη την ήμέρα, θά γεννήση εύκολότερα. Στη Χίο γίνεται κ' έκει τό ίδιο μονάχα μεταδύ παιδιών, τά όποια μόλις θγούν από την έκκλησία, άλληλοχρημετόνται με εβαγοχτυπημάτα.

Τά χτυπήματα αυτά σέ μερικά μέρη της Έλλάδος δέν περιορίζονται μόνο στην έορτή των Βαίων, αλλά έπεκτείνονται και σέ άλλες ήμέρες.

Έτσι π. χ. στη Λέσβο κατά την παραμονή της Προτομαγιάς ή γυναίκες χτυπούν ή μιά την άλλη σέγ με πλάτες με τσουκνίδες, για να μακρύνουν τά μαλλιά τους, καθώς λέγον.

Σέ μερικά δέ μέρη της Θράκης και της Μακεδονίας κατά την Προτοροναία ή τά Θεοφάνεια μετά τό τέλος της λειτουργίας, οι κάτοικοι θγαίνουν στο δρόμο, κρτώντας κλαδιά σουβιάς και χτυπούν όποιον θροδν μπροστά τους εύχόμενοι χρόνια πολλά.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ή άποδρασίς του δευκό της Λωρραίνης και της συζυγου του. Πρωταπριλιάτικο φέμμα ή βλάθεια. Ή πέντε κέρες του όπλα-διδασκαλέου της Γενεύης. Ο άγγλος εϋπατριδής κ' ή άγαπημένη του. Μία έρωτική άπαγωγή. Προς αναζήτησιν των φρυγάδων. Ο τρεμερός έρως. Ο τραχύκος θάνατος των δύο αδελφών κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Δουξ της Λωρραίνης Φραγκίσκος και ή συζυγου του, κάποτε που είχαν συλληφθί αιχμάλωτοι από τό βασιλέα της Γαλλίας και έκρατούντο στη φυλακή της πόλεως Νανού, άπεράσαν να δραστηροούν. Το πρωί, λοιπόν, της 1ης 'Απριλίου, μεταμφιεσμένοι σέ χωρικούς και φορτωμένοι με δέματα Ξύλα, ξεφύγαν από την έπίβλεψη των φρουρών τους και, θγαίνοντας από τη φυλακή, προχώρησαν προς τις πύλες της πόλεως. Στο δρόμο κάποια γυναίκα τους άνεγνώρισε και έτρέξε να ειδοποίηση τη φροφή της φυλακής. Ο σκόπος στρατιώτης όμως, όταν την άκουσε, έλασε στα γέλια και φώναξε: — Αφρησέ τα αυτά!... Σήμερα εινε πρωταπριλιά!...

— Πρωταπριλιά! Πρωταπριλιά!... φώναξαν και οι άλλοι στρατιώτες φανταζόμενοι ότι ή γροή ήθελε να τους παίξει κάποια πρωταπριλιάτικη φάρα.

Κάποιος στρατιώτης, όστόσο, πήγε και ειδοποίησε τό διεθυντή των φυλακών. Μολονού και αυτός υπέθεσε ότι έφρόκειτο περί πρωταπριλιάτικου φέματος, όστόσο, για τους τύπους, διέταξε να πών να κιντίζον στα κελιά των φυλακισμένων...

Όταν όμως άπεκαλύφθη ή αλήθεια, ήταν πεία άργά. Ο δουξ και ή δούκισσα είχαν περάσει τις πύλες της πόλεως...

Ένας γέρος από τό Άννόβερον, παλαιός όπλοδιδάσκαλος, ζούσε σέ μιά έξοχική έπαυλή, κοντά στη Βέρνη, μαζί με τις πέντε κόρες του, από τις όποιες ή μεγαλύτερη ήταν τριάντα χρονών και ή μικρότερη δεκάξη.

Ή πέντε αυτές αδελφές ήσαν πολύ άγατημένες, όλες τους δέ έσοδόντο και άπαχοναν την μεγαλίετη, την όποια έθεοοοοσαν σίν μητέρα τους.

Ένα άπόγευμα, ή πέντε αδελφές είχαν βγει περιπατ' σ' ένα έξοχικό δρόμο της Βέρνης με τ' άμάξι τους. Στο δρόμο συνάντησαν έναν γνωστό τους νεαρό Άγγλο ειςατήριδη, ο όποιος ήταν τρελλά έρωτευμένος με την μικρότερη απ' αυτές. Ο Άγγλος είχε βγει κ' αυτός περιπατ' με τ' άμαξία του, συνοδουόταν δέ από ένα φίλο του. Μετά τους συνηθειμένους χαμεταισιούς, ο Άγγλος έπρότεινε στις νέες να κάμουν μιά άλλαγη, να πάει δηλαδή στο δικό τους άμάξι ο φίλος του, και τη θέση του στο δικό του να καταλάβη ή μικρότερη αδελφή. Ή νέες, βοήζοντας άδουάτητη την πρόταση αυτή, δέχτηκαν.

Κι' έτσι οι δύο έρωτευμένοι θροδθήσαν μόνοι μέσα στο μικρό άμαξάκι.

Σέ λίγο όμως, ή τέσσαρες αδελφές έλασαν από τά μάτια τους τό άμάξι με την αδελφή τους... Άφου δέ την έπεριέμεναν του κάκων όλη τη νύχτα, την άλλη μέρα τό πρωί ή μεγαλύτερη από τις αδελφές ειδοποίησε την άστρονμία ότι ή αδελφή της είχε απαχθί... Έτοσε' από μερικάς μέρες, ή άστρονμία της διεδίδασε την πληροφορία πως τό έρωτικό ζευγάρι είχε καταφύγει στην γειτονική πόλη Φομπόου. Ή μεγάλη αδελφή έκάλεσε τότε τις μικρότερες και τους άνήγγειλε ότι θά έπήγαμε μαζί με μιά απ' αυτές να βοή την δραπέτσια.

— Έάν αυθιο τέτοια όρα, έπρόσθεσε, δέν έχοιμε γυριόσι, θά πη ότι ή οικογένεια μας έλασε την τιμή της, όποτε δέν άξίζει να ζούμε και πρέπει όλες μας να πεγούμε... Μού δοκίμισετε λοιπόν, εάν δέν έχω έπιστρέφει την όρημένη όρα, θά πάτε να πέσετε στο ποτάμι;...

Ή νέες όροιστήκαν, κ' άμέσως ή πιο μεγαλίετηρες αδελφές ξεκίησαν για τό Φομπόου. Έκει βοήξαν πράγματι την αδελφή τους, ή όποια όμως με κανένα τρόπο δέν δέχτηκε να έπιστρέφει στην οικογένεια της. Ή δυό νέες άποφάσαν τότε να τηρήσουν τον όρκο τους, και προχώρησαν προς την όχθη του ποταμού Σαρόν για να πέσουν και να πεγούν. Την τελευταία όμως στιγμή ή μικρότερη αδελφή έδειλίωσε.

— Σκότισέ με καλύτερα, είπε στην αδελφή της, γιατί μού εινε αδύνατο να πέσω στο ποτάμι.

Ή μεγάλη αδελφή τότε έβγαλε ένα Ίσπανικό μαχαίρι και έτοιμαζόταν να όρημήση εναντιον της αδελφής της. Μερικοί περιπατητά όμως που είχαν παρακολούθησει από μακριά τη σιγή, πρόφρασαν να επέμβουν κ' έτσι τις έσωσαν από βλάθο θάνατο.

Ή άλλες δυό όμως αδελφές, που είχαν μείνει στο σπίτι τους, δέν έγλύτωσαν από τό θάνατο. Όταν πέρασε ή όρα, που τους είχε όρίσει ή αδελφή τους, έτοιμασαν τό φαγητό του γέρου πατέρα τους, και κατόπιν, αφού έφρόσαν τις καλύτερες τουαλέτες τους, έπήγαν κ' έλασαν στον ποτάμι!...

